

A HÉT VERSE

Kabai Lóránt (1977-2022)

„**ha lehetnék csak** egy csomó a zsebkendődön,
egy látványos, de felesleges emlékeztető” — valahogy így
kezdtem egy verset el néhány hónapja, melyet már be sem
fejezhettem, *úgy* alakult. ahogyan nem áll össze mégsem a
kirakós a maga teljességében, hiába passzol minden egyes
darabja külön-külön. ahogyan, mint olvastam egy mesében,
a szomorú öregembert sehogy sem sikerült lencsilánynak
felvidítania; itt egy komorodó lény szinte véletlen sétált be
a képbe, akartad, holott már akkor is inkább mintha csak egy
hüvelykujjból meredt volna elő a fájdalom, „jókor kaptad el”,
végül mintha hiába. ahogy talán már kisseretsz, még ha nem
is szabad nevéen nevezni ezt; a gangon behúzódok inkább a
naptól védett sarokba, még csak egy árnyéknyi nyomot se
vessek. hogy most már maradok pusztán kurta gyűrődés a
kibomlott csomó helyén, alig észrevehető, alig is fontos.